

ע"פ 42768/09/15 - אברהים זבידאת נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו
בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

ע"פ 42768-09-15 זבידאת נ' מדינת ישראל

בפני כב' הנשיאה דבורה ברלינר, אב"ד
כב' השופט ג'ורג' קרא, ס"נ
כב' השופטת אסתר נחליאלי-חיאט
המערער: אברהים זבידאת
נגד
המשיבה: מדינת ישראל

פסק דין

כב' הנשיאה דבורה ברלינר:

פלוגי נעצר בגין חשד לביצוע עבירה ושחרר. האם רשאי בית המשפט לדון בבקשה לפיצויים מכח סעיף 38(א) לחוק המעצרים מיד לאחר השחרור ועוד בטרם נפלה החלטה האם יוגש נגדו כתב אישום אם לאו?

בית משפט קמא סבר כי הסמכות לדון בבקשת פיצויים קמה רק לאחר שיוחלט בשאלת הגשה של כתב אישום ועל כך הערעור בפנינו.

1. אלה העובדות הרלוונטיות:

איברהים זבידאת (להלן: "**המערער**") נעצר ביום 18.5.15. ביום 19.5.15 הגישה המדינה בקשה לשחרורו בתנאים מסוימים. התקיים דיון בבית המשפט והמערער אכן שוחרר בתנאים כאלה ואחרים.

בין היתר אמר בית משפט קמא שדן בשאלת השחרור את הדברים הבאים: "**כלל לא ברור מדוע הובא החשוד לדיון בבית משפט ולא שוחרר באותם תנאים בתחנה. מה עוד שאחיו של החשוד מספר כי הגיע לתחנה והסכים לעמוד בתנאים לשחרורו של אחיו. עולה החשש כי הסיבה לכך שהחשוד לא שוחרר בתחנה והובא לבית המשפט, היא שהמשטרה ביקשה שיבלה לילה חסר טעם במעצר...**".

בהתבסס על עצם המעצר, על אי השחרור כבר בלילה ועל האמור לעיל בהחלטתו של השופט שדן בשחרור, עתר המערער כי ייפסקו לו פיצויים מכח סעיף 38א' (להלן: "**הסעיף**") לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), תשנ"ו-1996 (להלן: "**חוק המעצרים**").

עמוד 1

הבקשה נדונה בבית משפט השלום בתל-אביב בפני כב' השופט י' גת בתאריך 11.8.15.

המערער טען בבית משפט קמא כי ההחלטה בשאלת הגשתו של כתב האישום איננה תנאי בלעדיו אין לפסיקת פיצויים מכח הסעיף. בית המשפט רשאי לדון בשאלת הפיצויים בגין מעצר שווא עוד לפני החלטה בנושא זה. לדעת הסנגור, הן הסעיף והן תקנות 2 ו-4 לתקנות סדר הדין הפלילי (פיצויים בשל מאסר או מעצר) תשמ"ב-1982 (להלן: "**התקנות**") מצביעות על כך, כי סמכותו של בית המשפט לדון בשאלת הפיצויים בגין המעצר קמה ברגע שאדם משוחרר בלא שבאותה נקודת זמן קיים נגדו כתב אישום.

המדינה טענה כי הסעיף מצביע במפורש על קשר בל ינתק בין ההחלטה על הגשת כתב אישום, לבין הסמכות והיכולת של בית המשפט לדון בשאלת הפיצויים. בית משפט קמא קיבל את עמדת המדינה: "**סבורני כי יש להמתין עד לקבלת החלטה בשאלה האם יוגש כתב אישום בתיק, בטרם ניתן יהיה להכריע בבקשת פסיקת הפיצויים**". הסעיף מציין במפורש: "**נעצר אדם ושוחרר בלא שהוגש נגדו כתב אישום**". "**חזקה על המחוקק שאינו משחית מילותיו לריק. אילו כטענת החשוד התכוון המחוקק לכך שאין לכרוך כלל בין ההחלטה בדבר הגשת כתב אישום לבין שאלת פסיקת הפיצויים בגין מעצר שווא, הרי שלא היה מקום לכלול בסעיף את התנאי בלא שהוגש נגדו כתב אישום**" (עמ' 3 להחלטה).

בית משפט קמא התייחס גם לתקנות וגם התייחסות זו לא שינתה את מסקנתו. אכן מלשון התקנות ניתן ללמוד כי אפשר להגיש בקשה לפסיקת פיצויים לפי הסעיף גם בטרם הוחלט האם להגיש כתב אישום, אולם הדיון בבקשה בטרם מתן החלטה בשאלת הגשתו של כתב האישום שמור למקרים מיוחדים וחריגים, כך למשל מקרים שבהם ברור לכל כי לא יוגש כתב אישום כאשר אדם נעצר עקב טעות טכנית בזיהוי וכיו"ב. המקרה הנוכחי אינו נופל בגדר אותם מקרים חריגים. לפיכך, כאמור, נדחתה הבקשה לדון בנושא הפיצויים בשלב שטרם מתן החלטה בנושא כתב האישום.

כדי להשלים את התמונה אנו רואים לציין כבר בשלב זה, כי בתאריך 25.10.15 הוגש כתב אישום נגד המערער בגין אותו אירוע שבשלו נעצר ושוחרר כאמור לעיל.

2. הערעור

בהודעת הערעור חוזר הסנגור למעשה על הטענות שהושמעו בבית משפט קמא כאשר לטענתו, שגה בית משפט בפרשנות שנתן לסעיף, במיוחד כך על רקע השילוב שבין הסעיף לבין התקנות.

אליבא דהמערער, ניסוחו של הסעיף אכן יכול להתפרש גם כמקנה סמכות רק לאחר החלטה על אי הגשת כתב אישום. פרשנות זו הוגדרה על ידי הסנגור כ"תזת הסמכות המצמצמת". יחד עם זאת, הסעיף מאפשר גם פרשנות נוספת ולפיה, יש לבית המשפט סמכות לדון בשאלת הפיצויים כל עוד השחרור היה בטרם הגשת כתב אישום ללא קשר לשאלת ההחלטה האם יוגש כתב אישום אם לאו: "תזת הסמכות המרחיבה". לדעת הסנגוריה, יש לאמץ את הפרשנות המרחיבה: "**הסנגוריה סבורה כי התיאור של הסעיף מדבר על אי הגשת אישום בעת השחרור. הוא לא נוגע כלל להחלטה עתידית של התביעה שלא להגיש כתב אישום**".

"אם המחוקק רוצה היה להבהיר שאין סמכות מקום בו היה שחרור אך לא היתה עדיין החלטה, היה כותב, "נעצר אדם ושחרר והחליט תובע שלא להגיש נגדו כתב אישום" . לא זוהי לשונו של הסעיף, שעל כן יש לאמץ את הפרשנות המרחיבה. אם נותר ספק מלשון הסעיף הנה הוא מוסר לחלוטין כאשר לסעיף מתווספות התקנות. מלשון תקנות 2 ו-4 עולה בבירור כי דיון בבקשת הפיצויים יכול להיות מיד עם השחרור וזוהי למעשה דרך המלך. לא היה מקום לקביעתו של בית משפט קמא, כי התקנות מכוונות לכך שרק במקרים חריגים ידון בית המשפט בשאלת הפיצויים גם בטרם קבלת ההחלטה. בית המשפט ניתח את לשונו של סעיף 38 ללא התייחסות לתקנות ורק בשלב מאוחר יותר הוסיף את התקנות למשוואה, ושמא משום כך קבע מה שקבע באשר לכך שהסמכות לפסוק פיצויים מיד, תישמר למקרים חריגים ומיוחדים.

לצד הנימוקים שעניינם הפרשנות המילולית של הסעיף, מעלה הסנגור גם נימוקים הנשענים על המציאות בשטח. לטענתו, הנתונים האמפיריים מוכיחים כי יש תופעה רחבת היקף של מעצרים מיותרים, במיוחד תופעת מעצרי שווא ללילה. כדי להילחם בתופעה זו, יש לאמץ את הפרשנות שהציעה הסנגוריה. פרק הזמן שלוקח לתביעה להחליט האם להגיש כתב אישום הוא פרק זמן ארוך יחסית. אין מקום לחייב את מי שנעצר לשווא, לחכות כל אותו פרק זמן שטיפול החלטה בעניינו.

עוד טוענת הסנגוריה, כי אין קשר הכרחי בין שאלת הגשת כתב האישום לשאלת מתן הפיצוי עבור מעצר לא חוקי. ייתכן כי כתב אישום יוגש ועדיין לא היה מקום לעצור את פלוני.

כיוון שזוהי השקפתה, לא חזרה בה הסנגוריה מהערעור גם כאשר התברר לה במהלך הדיון, כי הוגש כאמור כתב אישום.

3. דיון והכרעה

זו לשונו של הסעיף: **"נעצר אדם ושחרר בלא שהוגש נגדו כתב אישום ומצא בית המשפט שלא היה יסוד למעצר, או שראה נסיבות אחרות המצדיקות פיצוי האדם, רשאי הוא לצוות כי אוצר המדינה ישלם לו פיצוי על מעצרו והוצאות הגנתו בסכום שיקבע בית המשפט".**

דעתנו היא כי הסעיף ברור, חד משמעי, ואינו מותיר מקום לספק באשר לקשר שבין ההחלטה שלא להגיש כתב אישום, לבין הדיון בשאלת הפיצויים. אין לך דיון בפיצויים כאשר ההחלטה עדיין לא נפלה.

נפתח בהיבט המילולי-נוסח הסעיף:

שאלנו, ושאלנו את הסנגור כיצד הוא מיישב את המילים "בלא שהוגש נגדו כתב אישום" אם אכן ניתן, כטענתו, לפצות את פלוני בשל מעצר, גם אם המעצר הסתיים בסופו של יום בהגשת כתב אישום. על כך השיב לנו הסנגור באלה המילים: **"לטעמנו, המילים "בלא שהוגש כתב אישום" הם סוג של "פסוקית" שמתארת את מצבו בעת ששחרר, איך היה בזמן ששחרר שלא הוגש נגדו כתב אישום. זה הפירוש הנכון יותר"** (ר' פרוטוקול הדיון בפנינו עמ' 1).

הגדרת הדרישה "בלא שהוגש נגדו כתב אישום" כ"פסוקית", היא אכן הגדרה יפה ופיקנטית, אלא שלטעמנו אין בה

יותר מאשר פלפול. אם הכוונה היתה לאפשר מתן פיצויים ללא קשר לשאלת הגשתו של כתב אישום, מה פשוט יותר מאשר לנסח את הסעיף ללא ה"פסוקית": **נעצר אדם ושחרר ומצא בית המשפט כי לא היה יסוד למעצר...** מה נעשה לה לסנגוריה, והמילים "בלא שהוגש כתב אישום" אכן מצויות בסעיף ולא ניתן להתעלם מהן.

והיפוכו של דבר (עדיין בהיבט המילולי) לו רצה המחוקק לקבוע את שלב השחרור כשלב בו ניתן לדון בשאלת הפיצויים בגין המעצר ללא קשר להגשתו של כתב אישום בעתיד, חזקה עליו שהיה אומר **נעצר אדם** ושחרר ובאותו שלב טרם הוגש נגדו כתב אישום או כל ניסוח דומה. ושוב, לא זו היתה דרכו של המחוקק.

4. חיזוק למסקנתנו באשר לעולה מנוסח הסעיף ניתן למצוא גם בשכנו הקרוב של סעיף 38(א) קרי: סעיף 38(ב). סעיף זה דן בסיטואציה שבה נעצר אדם עקב תלונת סרק והאפשרות לחייב את המתלונן בפיצויים. וכך נאמר בסעיף 38(ב): **"נעצר אדם ושחרר, ומצא בית המשפט שהמעצר היה עקב תלונת סרק שהוגשה שלא בתום לב, רשאי בית המשפט לחייב את המתלונן, לאחר שנתן לו הזדמנות לטעון טענותיו לענין זה, לשלם, למי שנעצר, פיצוי על מעצרו והוצאות הגנתו, בסכום שיקבע בית המשפט"**. המילים בלא שהוגש נגדו כתב אישום אינן מצויות בסעיף 38(ב). ללמדך שכאשר סבר המחוקק שאין בהן צורך- השמיטן מנוסח הסעיף.

והיפוכו של דבר: כאשר מצויות המילים בסעיף הן אינן פסוקית סתמית וחסרת משמעות אופרטיבית. גם אם תאמר כי הדעת נותנת שתלונת סרק לא תוליד להגשת כתב אישום ולכן הושמטו המילים (משום שממילא ההנחה היא כי אין כתב אישום), אין בכך כדי לאיין את המסקנה העולה מהשוואת שני תתי הסעיפים של הסעיף זה לזה. לא זו בלבד שהמחוקק ככלל אינו משחית מילותיו לריק כפי שציין בית משפט קמא, אלא שבפועל, ובסעיף הרלוונטי עצמו ההדגמה היא מוחשית וחד משמעית.

5. לא רק לשון הסעיף מחייבת את הקשר בין החלטה בשאלת הגשתו של כתב האישום לבין פיצויים על מעצר, אלא גם היגיון הדברים, ההיגיון הפרקטי והמשפטי גם יחד. סעיף 38 מונה שתי עילות למתן פיצוי, האחת שלא היה יסוד למעצר, והשניה שבית המשפט ראה נסיבות אחרות המצדיקות פיצוי האדם. על מנת שבית המשפט יוכל להחליט בדבר התקיימותה של אחת משתי העילות הנ"ל, חייבת להיות בפניו התמונה המלאה. מדוע נעצר פלוני? מה היה הבסיס הראייתי שהביא למעצרו? האם היה צורך חיוני במעצרו? האם בעקבות מעצרו נעשו פעולות חקירה נוספות? האם בסופו של דבר התגבש חומר החקירה לכלל תשתית ראייתית שדי בה להגשת כתב אישום? ושאלות נוספות במישור זה. כל אלה מתכנסות יחד תחת ההחלטה האם להגיש כתב אישום אם לאו. עצם ההחלטה על הגשת כתב אישום יש לה השלכה לענין הערכת הצורך במעצר והאם מדובר במעצר שווא.

החלטה רלוונטית גם לבחינתה של העילה הנוספת, דהיינו נסיבות אחרות המצדיקות את פיצוי האדם. קביעה כי בית המשפט יוכל לדון בשאלת הפיצוי עוד בטרם נפלה ההחלטה, עלולה להביא מחד גיסא להגשת תביעות שאינן מבוססות ואינן מאפשרות לבית המשפט התייחסות עניינית לשאלת ההצדקה לפיצוי ומאידך גיסא, היא עלולה למנוע דווקא מהעצור את האפשרות להוכיח כי אכן מדובר במעצר שווא. וכי איזה נימוק משכנע יותר יכול אדם

שנעצר להעלות כהצדקה לבקשת פיצויים, מאשר הטיעון האולטימטיבי כי בסופו של יום לא הוגש נגדו כתב אישום, והרי לך ראייה לכך שמלכתחילה לא היה מקום למעצרו. בין מטעמי התביעה ובין מטעמי ההגנה, בית משפט חייב שיהיו בידיו הכלים להכריע עניינית בשאלת הפיצויים כאשר מלוא התמונה הראייתית בפניו. אין לצפות ממנו כי יעשה את מלאכתו כאשר ידיו קשורות ועיניו מכוסות.

לאמור לעיל נוסף היבט ערכי:

6. בניתוק המעצר משאלת הגשתו של כתב אישום- גלומה גם אמירה ערכית. האמירה היא כי בהיררכיה שבין פגיעה בחרותו של אדם, לבין צורכי החקירה ואינטרס הציבור בתוצאות החקירה (כשהתוצאה האולטימטיבית היא הגשת כתב אישום)- גוברת ידה של הפגיעה בחירות, שעל כן ניתן לדון בפיצוי ללא קשר להגשת כתב האישום.

אמירה ערכית זו לא סביר שתתבטא בפסוקית מתחמקת ועמומה, צריכה להיות אמירה ברורה שמאפשרת פיצוי רק משום שבשלב השחרור- עדיין לא הוגש כתב אישום. גם מטעם זה לא ניתן לקבל את הפרשנות המודעת.

7. באשר לריבוי המעצרים כנימוק לאימוץ "תזת הסמכות המרחיבה":

גם בנושא זה איננו רואים עין בעין עם הסנגוריה. אם אכן קיימת תופעה של מעצרי שווא מרובים, יש לתקוף אותה בדרך חזיתית ולא בדרך של פרשנות מאולצת של הסעיף. תתכבד הסנגוריה ותיזום חקיקה ראשית הקובעת מפורשות, כי ניתן לפצות בגין מעצר גם אם הוגש כתב אישום, ובלבד שבשלב השחרור עדיין לא הוגש.

צידה השני של אותה מטבע הוא, כי אין לפגוע בעבודת המשטרה הזקוקה למעצר ככלי חקירתי. "**המעצר חיוני למשטרה ככלי עזר לשמירה על שלום הציבור ולמלחמה בפשיעה...**" (דברי ההסבר להצעת חוק, תיקון 13 לחוק סדר הדין הפלילי, תשמ"א-1981 עמ' 172).

את האיזון בין מעצרי שווא, ככל שהם קיימים, ובין הצורך לאפשר למשטרה לבצע את עבודתה ולהילחם בפשיעה הגוברת, צריך כאמור לעשות המחוקק בצורה ברורה וחד משמעית. הסעיף במתכונתו הנוכחית איננו התשובה למתח שבין הצורך "לחנך" את המשטרה שלא להרבות במעצרי שווא, לבין הצורך לאפשר לה לבצע את עבודתה בצורה המיטבית. התובע הפנה אותנו לע"פ 2658/15 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו- 30.11.15), שם הביע כב' השופט רובינשטיין את דעתו כי חיוב בפיצוי בשל הרצון "**להגן על טוהר החקירה המשטרית ולקדם את שיפורה... יהיה מרחיק לכת**".

במילים אחרות, קיים ספק אם מהותית הפיצוי הוא הכלי המתאים לחינוך המשטרה. ספק זה ממחיש ומבליט את הצורך באמירה ברורה של המחוקק, שאכן בוחרת בפיצוי מידי כאמצעי "חינוכי" שלא לדבר על החשש שמא פירוש הסעיף בדרך שמציעה הסנגוריה ידרבן הגשת כתבי אישום מיותרים אך ורק כדי להימנע מתשלום פיצויים בשל מעצר שבוצע כחלק מהחקירה.

8. באשר לתקנות

נתחיל מכך כי בפן ההיררכי התקנות הן חקיקת משנה ואילו הסעיף מהווה חקיקה ראשית. אין צורך לומר כי במנעד בין שני סוגי החקיקה, חקיקה ראשית ומשנית, ידה של החקיקה הראשית גוברת. בהקשר דומה, ביחס לחוק אחר, ותקנות אחרות נאמר: **"...ברי כי בשל המדרג הנורמטיבי שבין חוק הבוררות לבין תקנות הבוררות הוראות סעיף 18 לחוק הבוררות גוברת בשל היותה דבר חקיקה ראשי..."**, רע"א 5418/10 דז'לושינסקי נ' קליין (פורסם בנבו- 4.10.2010).

לפיכך, אפילו היינו סבורים כי התקנות יוצרות מציאות משפטית אחרת, לא היה בכך כדי להשליך בהכרח על פרשנותו של הסעיף.

מעבר לכך ולגופו של ענין, התקנות דנות כמקשה אחת בכל נושא הפיצויים.

סעיף 1 לתקנות שכותרתו "הגדרות" מגדיר בקשה:

"בקשה" - אחת מאלה-

(1) בקשה לפיצוי בשל מעצר והוצאות הגנה לפי סעיף 32 לחוק סדר הדין הפלילי;

(2) בקשה לפיצוי בשל מעצר או מאסר והוצאות הגנה לפי סעיף 80 לחוק העונשין;

(3) בקשה לתשלום הוצאות הגנה או הוצאות התביעה לפי סעיף 81 לחוק העונשין."

התקנות אליהן מפנה הסנגוריה הן תקנה 2 ו-4. שתי התקנות מסדירות את אופן הגשת וטיפול "בבקשה", כאשר בקשה, כוללת כאמור את כל 3 האופציות לבקשת פיצויים או תשלום הוצאות הגנה או תביעה.

תקנה 2 אומרת כדלקמן: **"בקשה תוגש לבית משפט עם תום הדין בענין המעצר, האישום או המאסר של המבקש; הוגשה הבקשה לאחר סיום הדין, תוגש לערכאה הראשונה שדנה בענינו של המבקש."**

הנה כי כן המחוקק מנה 3 שלבים בהם ניתן לתבוע: תום הדין בענין המעצר, האישום או המאסר, וסמך על התובע כי ידע לשייך עצמו לשלב המתאים. לא מסתתרת בתקנה זו כל הנחיה באשר לשאלה האם ניתן להגיש את הבקשה לפיצוי בשל מעצר גם לפני הגשת כתב אישום אם לאו.

המילים "עם תום הדין בענין המעצר" מתיישבות גם עם הגשת הבקשה עם תום הדין, אולם לא מיידית אלא לאחר שהבשיל גם התנאי הנוסף שבסעיף 38, קרי - ולא הוגש נגדו כתב אישום.

9. גם מתיחת קו משווה בין הגשת בקשה לפי סעיפים 80 ו-81 לחוק העונשין תשל"ז-1977, לבין הגשת הבקשה לפי סעיף 38 מצביעה על כך שאין מדובר בהכרח בתהליך מידי.

פיצוי מכ סעיף 80 יעשה בדרך כלל לאחר זמן, תוך הגשת בקשה מסודרת הסוקרת את כל השתלשלות ההליכים (הגם שלמבקש שמורה האפשרות להגיש בקשה באופן מידי).

בדומה- גם בקשה מכ סעיף 38 יכול ותוגש מיידית ויכול שלא, הכל תלוי מצב ונסיבות.

תקנה 4 - אינה משנה את התמונה: "בקשה תוגש בדרך המרצה, בקשה נגד המדינה יכול שתהיה בעל-פה מיד עם תום הדין במעצר או מיד לאחר החלטת הזיכוי".

יהיו אכן מקרים שבהם ניתן יהיה לבקש פיצויים מיד עם הזיכוי או תום הדין במעצר. בית משפט קמא קבע כי האפשרות שמורה "למקרים מיוחדים וחריגים" תוך שהוא מציין דוגמאות רלוונטיות.

בין אם מדובר במקרים חריגים (לפחות כהגדרה כמותית של מספר המקרים שמדובר בהם), ובין אם מדובר בשימוש שכיח ורוב יותר באפשרות זו- השאלה האם בשלו הנסיבות לבקשת פיצויים מיד עם תום הדין במעצר, היא שאלה נקודתית שתוכרע בכל פעם מחדש על פי הנסיבות, לרבות ההחלטה באשר להגשתו של כתב אישום.

במקרה שבו ברור שלא יוגש כתב אישום, ניתן אכן להגיש מיידית בקשה לפיצוי, בדומה למצב שבו למשל חוזרת בה התביעה מכתב אישום (בשל חוסר ראיות או קריסתן של ראיות) ואזי ניתן להגיש מיד בקשה לפיצויים מכ סעיף 80 לחוק העונשין תשל"ז-1977.

במצבים אלה קבע המחוקק, כי אין טעם לסרב את ההליכים ואיפשר הגשת בקשה מיידית.

כאמור- אין בכך אמירה באשר להתמלאות הרכיב של אי הגשת כתב אישום בסעיף 38.

סוף דבר

המפתח לביטול הקשר שבין הגשת כתב אישום לבין פיצוי בגין מעצר מכוח הסעיף, מצוי בידי המחוקק, אם יסבור שיש מקום לכך.

השאלה אם יש מקום לכך אינה פשוטה, וכפי שהוסבר לעיל- התשובה צריכה לשקלל ולאזן היבטים רבים, מקצתם- קוטביים זה לזה.

מכל מקום- נוסח הסעיף הנוכחי אינו מאפשר לשיטתנו פסיקת פיצויים בגין מעצר בשלב השחרור כאשר ההחלטה בדבר הגשתו של כתב אישום- טרם נפלה.

הערעור נדחה.

דבורה ברלינר, נשיאה
אב"ד

כב' השופט ג'ורג' קרא, סגן נשיאה:

אני מסכים לחוות דעתה של כבוד הנשיאה, השופטת ד' ברלינר.

ג'ורג' קרא, ס"נ

כב' השופטת אסתר נחליאלי-חיאט:

אני מסכימה לחוות דעתה של כבוד הנשיאה, השופטת ד' ברלינר.

**אסתר נחליאלי-חיאט,
שופטת**

אשר על כן, הוחלט כאמור בחוות דעתה של כבוד הנשיאה ברלינר.
ניתן והודע היום כ"ה בטבת תשע"ו, 6 בינואר 2016, במעמד הצדדים.

**אסתר נחליאלי-חיאט,
שופטת**

ג'ורג' קרא, ס"נ

**דבורה ברלינר, נשיאה
אב"ד**

